

prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul Central (jud.: D. Croitor)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: I. Cimpoi, A. Danilove, I. Secrieru)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Acatnova Iulia, reprezentată de avocatul Tarsîna Vasile,

în cauza civilă intentată la cererea depusă de petiționara Acatnova Eleonora, înlocuită cu succesorul în drepturi Acatnova Iulia, persoana interesată Agenția Servicii Publica a Republicii Moldova, cu privire la constatarea raportului de rudenie,

împotriva deciziei din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul formulat de către Acatnova Eleonora, înlocuită cu succesorul în drepturi Acatnova Iulia, s-a casat integral hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Central și s-a scos cererea de pe rol în temeiul art. 276 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

c o n s t a ță :

La 3 octombrie 2017, Acatnova Eleonora a depus cerere de constatare a raportului de rudenie cu Zaițeva Raisa.

Circumstanțele de fapt, prezentate de petiționară, pot fi rezumate după cum urmează.

Petiționara Acatnova Eleonora s-a născut la XXXXXXXXX, în familia lui Zaițev Andrei Petre și Zaițeva Sofia Petre, în Ucraina, regiunea Cernăuți, or. Secureni, fiind primul copil.

La XXXXXXXXX, în familia Zaițev Andrei Petre și Zaițeva Sofia Petre s-a născut al doilea copil Zaițeva Raisa Andrei în or. Ivano-Francovsc. Potrivit petiționarei, aceasta este sora ei și este cetățean al Republicii Moldova, care a locuit în or. Strășeni, str. Ștefan cel Mare, nr. 26, ap. 39.

La XXXXXXXXX, Zaițeva Raisa a decedat în timpul aflării în ospeție la petiționară în or. Lvov, Ucraina, fiind eliberat certificatul de deces din XXXXXXXXX. Defuncta a fost înmormântată în or. Lvov, Ucraina.

La 25 iulie 2017, Oficiul Stării Civile din Strășeni a eliberat certificatul de deces pe numele cetățeanului Republicii Moldova - Zaițeva Raisa.

Defuncta Zaițeva Raisa a fost proprietara apartamentului nr. 39 din str. Ștefan cel Mare 26 în timpul vieții, în care a locuit singură. Ea a fost celibatară și nu a avut copii. Prin urmare, decedata nu are moștenitori de clasa I prevăzute la art. 1500 alin. (1) lit. a) Cod civil. De asemenea, părinții defunctei - Zaițev Petre și Zaițeva Sofia – au decedat la XXXXX în or. Strășeni. Mai mult, în timpul vieții Zaițeva Raisa nu a lăsat un testament privind apartamentul pe care îl deținea cu drept de proprietate.

Petiționara a pretins că, pentru a primi cererea de acceptare a succesiunii de la birourile notariale de la ultimul loc de trai a defunctei Zaițeva Raisa, i-a fost solicitat prezentarea unor acte care atestă relația sa de rudenie cu persoana care a lăsat moștenirea. În speță, a fost solicitat certificatul de naștere al petiționarei și certificatul de naștere al defunctei din care s-ar constata că au avut părinți comuni și sunt surori.

Petiționara Acatnova (Zaițeva) Eleonora dispune de certificatul său de naștere, însă decedata Zaițeva Raisa a pierdut certificatul de naștere în timpul vieții. Aceasta nu a reușit să-l restabilească, deși a întreprins acțiuni în acest sens pe care nu le-a dus la sfârșit din cauza decesului. În cazul de față, Zaițeva Raisa s-a adresat la organele competente ale Ucrainei. Prin informația nr. 1215/03,4-03-17 din 31 martie 2015, Direcția locală de justiție Ivano-Francovsc a informat-o că o așa înregistrare lipsește.

Prin scrisoarea nr.6008 din 22 septembrie 2015, eliberată de O.S.C. Strășeni, cet. Zaițeva Raisa i-a fost refuzată cererea de reconstituire a actului de naștere. În posesia petiționarei, se află pașaportul cetățeanului Republicii Moldova nr. IX BM N. 660841 eliberat de secția afacerilor interne Strășeni pe numele mamei ei Zaițeva Sofia Petrovna. Aceasta a locuit în or. Strășeni, str. Ștefan cel Mare, nr. 121, ap. 3. Potrivit acestui act de identitate, mențiunea la rubrica copii face referire la Zaițeva Raisa Andreevna. Fapta dată confirmă incontestabil că petiționara este sora decedatei Zaițeva Raisa, având aceeași mamă.

În astfel de circumstanțe, petiționara a susținut că este în imposibilitate de a proba la birourile notariale relația sa de rudenie cu defuncta Zaițeva Raisa, prin documente eliberate de organele de stare civilă a Republicii Moldova și a Ucrainei, iar de alte posibilități de a dobândi acest document nu dispune. Mai mult, prin scrisoarea nr. 02/2 23754 din 21 august 2017, departamentul acte de identitate al C.R.I.S. „Registru” a comunicat că nu deține copii ale certificatului de naștere al defunctei Zaițeva Raisa, deoarece ele au fost restituite posesorului după perfectarea actelor de identitate în original.

Pentru aceste motive, Acatnova Eleonora a solicitat constatarea raportului de rudenie între ea și Zaițeva Raisa Andrei, ca fiind surori (vol. I, f. d. 4).

La 29 ianuarie 2018, Judecătoria Strășeni, sediul Centru a dispus introducerea în proces a persoanei interesate Agenția Servicii Publice (vol. I, f. d. 50 – pe verso).

În cadrul judecării cauzei, Agenția Servicii Publice a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a lăsat la discreția instanței admiterea sau respingerea cererii (vol. I, f. d. 79 – 81).

Prin hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Central, cererea formulată de Acatnova Eleonora a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (vol. I, f. d. 119, 122 – 124).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat pașaportul cetățeanului Republicii Moldova nr. IX BM N. 660841 eliberat de secția afacerilor interne

Strășeni pe numele mamei Zaițeva Sofia Petrovna nu a fost certificat în modul prevăzut de art. 118 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Prin urmare, instanța a considerat că o copie a pașaportului este insuficientă pentru a stabili că Zaițeva Sofia este mama defunctei Zaițeva Raisa.

În drept, hotărârea judecătorească a fost întemeiată pe art. 45 alin. (1) din Codul familiei și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 100 – XV din 26 aprilie 2001 privind actele de stare civilă.

Împotriva acestui act judecătorec, Acatnova Eleonora, reprezentată de avocatul Tarsîna Vasile a declarat apel, care a fost pus pe rol la 31 mai 2018 (vol. I, f. d. 151). În apărare, Agenția Servicii Publice a formulat o referință, prin care a precizat că nu are competența de a se pronunța pe marginea actelor eliberate de către un alt stat decât Republica Moldova, în acord cu art. 13 alin. (1) din Legea nr. 100 – XV din 26 aprilie 2001 (vol. I, f. d. 167).

La 12 iunie 2018, petiționara Acatnova Eleonora a decedat în or. Lviv, Ucraina (vol. I, f. d. 170).

Avocatul Tarsîna Vasile a cerut înlocuirea petiționarei cu succesorul ei în drepturi Acatnova Iulia (vol. I, f. d. 169).

Prin încheierea din 27 septembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a respins cererea avocatului de înlocuire a părții în proces și a încetat procedura de apel. Potrivit instanței de apel, Acatnova Iulia nu întrunește calitatea de moștenitor legal al averii succesoriale, ce aparține apelantei Acatnova Eleonora (vol. I, f. d. 179 – 180).

La 11 octombrie 2018, Acatnova Iulia, reprezentantă de Tarsîna Vasile, a declarat recurs împotriva actului sus – menționat.

În consecință, prin decizia din 21 noiembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, recursul sus – citat a fost admis și încheierea contestată a fost casată, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău. Instanța de recurs a reținut că, potrivit adeverinței de naștere nr. II-БМ 424352 din 14 noiembrie 1974, eliberat de O.S.C. al raionului Strășeni, RSSM, Acatnova Iulia este fiica Eleonorei Acatnova. Potrivit testamentului întocmit la 21 octombrie 2015, la notarul public din cadrul celui de al Șaselea Birou Notarial de Stat din Lviv din Ucraina, Acatnova Eleonora a testat toată avera fiicei Acatnova Iulia. Astfel, prin adeverința nr. 1452/02-14 din 23 august 2018, eliberată de Direcția Generală Teritorială de Justiție din Regiunea Lviv pe lângă Ministerul Justiției al Ucrainei, se atestă că Acatnova Iulia este moștenitor după decesul mamei sale Acatnova Eleonora, decedată la 12 iunie 2018. Prin urmare, completul de judecată a observat că art. 70 din Codul de procedură civilă este aplicabil, ceea ce permite înlocuirea părții decedate cu succesorul ei în drepturi (vol. I, f. d. 213 – 215).

La 18 decembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a dispus înlocuirea petiționarei Acatnova Eleonora cu succesorul în drepturi Acatnova Iulia (vol. I, f. d. 228 – 231).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 18 decembrie 2018, a admis apelul formulat de către Acatnova Eleonora, înlocuită cu succesorul în drepturi Acatnova Iulia, a casat integral hotărârea din 26 martie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Central și a scos cererea de pe rol în temeiul art. 276 alin. (1) din Codul de procedură civilă (vol. I, f. d. 232 – 238).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că, în speță, constatarea raporturilor de rudenie cu Zaițeva Raisa este legată de soluționarea unui litigiu de drept ce ține de competența instanțelor judecătorești.

În drept, instanța de apel a considerat relevant articolul 282 din Codul de procedură civilă.

La 1 februarie 2019, prin intermediul trimiterii poștale, Acatnova Iulia, reprezentată de avocatul Tarsîna Vasile, a declarat recurs împotriva deciziei din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 26 martie 2018 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de constatare a rudeniei.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că instanța de apel a încălcat art. 390 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă. Or, punctul 39 din hotărârea judecătorească nu este argumentată și întocmită într-un mod logic, ca să fie înțeleasă poziția instanței de apel. Or, în esență, intimatul Agenția Servicii Publice nu a invocat obiecții sau pretenții față de solicitarea petiționarei. Așadar, cererea de constatare a raporturilor de rudenie corespunde condițiilor de admisibilitate stabilite prin articolul 282 din Codul de procedură civilă.

La 11 martie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Agenției Servicii Publice, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 19).

La 25 martie 2019, persoana interesată a depus o referință în întâmpinarea recursului, lăsând la discreția instanței soluția pe caz. Referința nu a conținut date noi sau informații diferite de cele prezentate instanțelor ierarhic inferioare. Așadar, nu se aduce atingere principiului contradictorialității și egalității în arme. Circumstanța dată a fost factorul principal pentru a nu expedia întâmpinarea recurentului și a asigura examinarea rapidă a cauzei

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Acatnova Iulia, reprezentată de avocatul Tarsîna Vasile, este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, condițiile de admisibilitate a unei căi de atac pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului de acces la un tribunal, și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, parag. 24; Graciova vs Republica Moldova, 24 ianuarie 2019, parag. 23 – 24). Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite

pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 82).

Prin urmare, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA nr. 0070773 din 8 august 2018 dovedește împuternicirile legale ale avocatului Tarsîna Vasile de a reprezenta interesele recurentei Acantova Iulia, în special, de a ataca hotărârea judecătorească. Astfel, recursul este formulat de către subiectul căruia i s-a conferit dreptul dat, în baza art. 430 lit. a) din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31).

Potrivit paginii web „Portalul instanțelor naționale de judecată”, hotărârea contestată a fost publicată la 11 ianuarie 2019.

La 14 ianuarie 2019, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 18 decembrie 2018 (vol. I, f. d. 240). Reprezentantul recurentului a invocat că a primit actul judecătoresc la 30 ianuarie 2019. Completul de judecată reține că recursul a fost predat la oficiul poștal la 1 februarie 2019, care constituie data depunerii actului de procedură la grefa Curții Supreme de Justiție, în acord cu art. 112 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Drept consecință, instanța de recurs constată că cererea dedusă judecătii a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală potrivit căreia părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În cazul de față, problemele abordate de recurentă trebuie redactate în așa fel încât să permită instanței de recurs să le subsumeze temeiurilor din alin. (2), (3) și (4)

ale art. 432 din Codul de procedură civilă. Primele două alineate menționate prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat de către instanțele ierarhic inferioare. Alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Explicarea și exemplificarea acestor erori judiciare a fost efectuată în punctele 22 – 27 ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 – 106).

Din raționamentele evocate, limitările impuse de legislator urmăresc un scop legitim, respectând, în același timp, cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Benjamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

În speță, având în vedere obligația impusă prin art. 432 alin. (5) din Codul de procedură civilă, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept specificate la alin. (3) din articolul citat. Mai mult, *Acatnova Iulia*, reprezentată de avocatul *Tarsîna Vasile*, nu a prezentat obiecții în privința acestui aspect procedural.

Referitor la alte erori procedurale decât cele indicate la alin. (3) sau la posibile încălcări de ordin material, recurenta a criticat decizia din 18 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. a), b) și c) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, completul de admisibilitate are competența de a decide asupra caracterului juridic al motivelor juridice inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

Pornind de la argumentele recurente rezumate mai sus, completul de judecată notează că întinderea obligației autorității judecătorești de a motiva hotărârea poate varia în funcție de circumstanțele specifice invocate de părți, natura și complexitatea cauzei (a se vedea *Ruiz Torija vs Spania*, 9 decembrie 1994, parag. 29). În special, pentru scoaterea cererii de pe rol formulată de petiționară, Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de articolul 282 din Codul de procedură civilă. Pe baza acestei norme de

drept, instanța de apel a constatat că pretenția de constatare a raporturilor de rudenie este legată de soluționarea unui litigiu de drept ce ține de competența instanțelor judecătorești. În cazul de față, deși recurentul face referire la faptul că Agenția Servicii Publica a Republicii Moldova lasă soluția la discreția instanței, totuși, prin referințele depuse, intimata a obiectat la cererea petiționarei. Mai mult, în ședința din apel, intimatul a solicitat respingerea cererii de apel. Prin urmare, recurenta nu a arătat motivele nelegalității hotărârii instanței de apel în privința soluției adoptate, ci s-a mulțumit să afirme că a fost aplicat sau interpretat eronat art. 267 alin. (1) și art. 282 din Codul de procedură civilă.

Recurenta nu a oferit o alternativă plauzibilă la circumstanțele sus – menționate. Astfel, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs învederează că nu există niciun element care să indice că instanța de apel nu a examinat elementele decisive ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Victor Harovschi vs Moldova, 18 noiembrie 2008; Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile recurentei nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Tarsîna Vasile (vol. II, f. d. 8), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției. Deci, raportând obiecțiile formulate în recurs la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentei de acces la un tribunal (a se vedea Samardžić vs Croatia, 20 iulie 2017, parag. 31).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, completul de judecată notează că articolul 6 parag. (1) din C.E.D.O. nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2

iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Acatnova Iulia, reprezentată de avocatul Tarsîna Vasile, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Acatnova Iulia, reprezentată de avocatul Tarsîna Vasile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Nina Vascan